

РЕШЕНИЕ

№ 5166

гр. София, 01.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в
публично заседание на 13.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **1772** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК.

[фирма], представлявано от управителя К. М., обжалва Заповед № 99/04.02.2011 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

Ответникът изразява становище за неоснователност на оспорването.

От фактическа страна.

При извършена проверка от длъжностни лица на КЗП, РД – Р. в търговски обект – книжарница в [населено място], стопанисван от [фирма] е констатирано предлагане за продажба на гуми за триене с форма на дъвчащи бонбони с търговска марка „М.”, арт. № 0551, баркод 6925336991737, придружени с етикет, носещ информация за производител: Т., вносител „А.”. В хода на документалната проверка е представена фактура от 10.09.2009 г., издадена от [фирма], [населено място]. След извършена насрещна проверка в посочената фирма са констатирани 381 бр. от стоките. Търговецът е представил фактура за произход от 16.09.2006 г. от [фирма] и фактура за канцеларски материали от [фирма] към [фирма]. Служители на РД – П. са проверили склад за канцеларски материали в [населено място], стопанисван от оспорващото дружество. С цел установяване на безопасността на стоките те са възложени за изпитване, а за произхода на гумичките е представена митническа декларация от 28.06.2006 г., удостоверяваща вноса им от Т. и съдържаща посочване на техния артикулен номер и внесени количества.

[фирма] е издала сертификат за инспекция № 11/2112 от 28.12.2010 г., според който

изпитаните образци не отговарят на БДС EN 71-1, т. 8.2. „Цилиндър за малки части” – всяка гумичка от комплекта влиза в цилиндър за малки части, поради което те представляват потенциална опасност за здравето на деца под 7 години, тъй като при попадане в устата на детето може да се предизвика задушаване или задавяне.

Предмет на оспорената заповед, издадена на основание решение на КЗП, прието с протокол № 3 от заседание, проведено на 24.01.2011 г., във връзка с чл. 87 и чл. 88, ал. 1, т. 2 от ЗЗП, са наложените на дружеството принудителни административни мерки, изразени в забрана за пускането на пазара, нареждането да се организира незабавно и ефективно изтегляне от пазара на детските гумички като стоки, опасни за здравето и безопасността на потребителите, както и да се отправи предупреждение към потребителите за рисковете, които стоките съдържат.

От правна страна.

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна и в срока за оспорване, а разгледана по същество е неоснователна.

1. Извън предмета на спора е квалификацията на индивидуализираните в заповедта стоки като опасни за здравето и безопасността на потребителите. Удостоверените със сертификата на инспектиращата лаборатория характеристики на стоките са фактическото основание, пораждащо правомощието по чл. 87 от ЗЗП да се забрани пускането им на пазара и предприемането на мерки, осигуряващи спазването на забраната. Противоречието в позициите на страните се очертава от въпроса дали жалбоподателят е носител на задължението да изпълни разпоредените мерки по чл. 88, ал. 1, т. 2 от ЗЗП, представляващи съдържанието на административното правоотношение с председателя на КЗП.

2. а. Действията по вноса и разпространението на процесните стоки (установени с митническата декларация и фактурите, респ. стоковите разписки, по които дружеството е доставчик) определят юридическото лице като „дистрибутор” по смисъла на чл. 77, ал. 2 от ЗЗП и поради това като задължен субект на принудителните административни мерки по чл. 88, ал. 1, т. 2 от закона. Истинността на фактурите и разписките, които, макар и като частни документи да не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила за удостоверените с тях факти, не е оспорена от жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК, за да бъдат те изключени от доказателствения материал по делото като последица от успешно проведено оспорване (чл. 194, ал. 2 от ГПК). Те подлежат на преценка на общо основание, а убеждаващото им въздействие върху съда не е разколебано от отричането на факта на доставката на стоките от юридическото лице. Фактура за доставка, както и митническата декларация, са представени пред контролния орган от самия управител на дружеството (вж. констативен протокол от 10.01.2011 г. на л. 33 от делото).

б. Без значение за относимостта на забраната за пускане на стоките на пазара към оспорвания е и обстоятелството, че по време на проверката в склада на дружеството не са открити наличности от стоките. Посочената принудителна мярка по естеството си е превантивна и приложението ѝ цели да осуети евентуално бъдещо разпространение на стоките, а възлагането ѝ върху ЮЛ следва от факта на вече извършените от него внос и разпространение в търговската мрежа.

в. Жалбоподателят е и адресат на задълженията да организира изтегляне на стоките и да отправи предупреждения към потребителите за възможните рискове от употребата им. След като е участвал в процеса на търговската реализация на стоките, той е субект

на предвидените в чл. 77, ал. 1 и 3 от ЗЗП задължения, частен случай на които са и конкретно разпоредените принудителни административни мерки. Изтеглянето на стоките от пазара и предупреждението към потребителите имат съответно преустановителен и възстановителен характер. Заповедта не налага на дружеството постигането на определен правен резултат. Предмет на принудителните мерки е полагането от задълженото лице на възможната дължима грижа, обезпечаваща защитата на здравето на потребителите. Въпросът относно предприемането на конкретните действия по спазване на мерките е свързан не със законосъобразността на заповедна, а с нейното изпълнение, регулирано от Наредбата за условията и реда за изтегляне от пазара, изземване от потребителите и унищожаване на опасни стоки и за реда за обезщетяване на потребителите в случаите на изземване на опасни стоки.

3. Материалната законосъобразност на административния акт се преценява според закона, действал към момента на издаването му – чл. 142, ал. 1 от АПК. Затова е неоснователен доводът в жалбата, че конкретният БДС не е действал към момента на вноса и разпространението на стоките. Стандартите за безопасност са приложими и към вече пуснатите на пазара стоки (чл. 88, ал. 1 от АПК), а приемането на противното би направило невъзможна защитата на безопасността на потребителите. Възраженията на оспорващия относно съставянето на акт за административно нарушение във връзка с разпространението на стоките и последващите действия на администрацията в тази насока са неотнормими към предмета на настоящия спор и не следва да бъдат обсъждани.

4. Служебната проверка по чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК не констатира други основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

Изложеното мотивира съда да отхвърли оспорването.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед № 99/04.02.2011 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: